

Jennifer L. Armentrout

VOOR ALTIJD

Uitgeverij Zomer & Keuning

Het maakte niet uit hoe vaak Cam me meenam naar zijn ouders, ik was nog steeds zo zenuwachtig dat het zweet me uitbrak en dat ik vreesde voor een tripje naar de Spoedeisende Hulp. Hoe beschamend zou dat zijn?

Het was gewoon dat ik... Ik was niet gewend aan zo'n liefdevol en liefhebbend gezin. En ja, liefdevol en liefhebbend waren twee verschillende dingen, had ik geleerd, en het gezin Hamilton had er hele vrachtladingen van.

Het was bitterzoet om kerstochtend met hen door te brengen, en het diner was al niet heel anders, vooral met Jase en Teresa erbij. Al het gelach en gestoei en de algehele tofheid van dit gezin maakten wel heel erg duidelijk dat ik opgegroeid was in een gezin dat zo warm was als een mortuarium. Maar echt, ik had nu zo veel mazzel. Zo verschrikkelijk veel mazzel dat ik Cam gevonden had.

Ik keek naar het trapgat. Waar bleef Cam in hemelsnaam? Hij was naar boven gegaan nadat we allemaal in de bont versierde woonkamer hadden plaatsgenomen, en hij was nog niet weer beneden gekomen. Het duurde inmiddels al een behoorlijke tijd.

Ik keek weg en zag dat Cams zusje me in de smiezen had. Ze zat grijnzend naast me. 'Misschien heeft hij zichzelf wel door de plee gespoeld of zo.'

Mevrouw Hamilton wendde zich zuchtend tot haar dochter. 'Meen je dit nou?'

'Wat?' Ze haalde onbeschaamd haar schouders op. 'Dat is wel het minst ranzige wat hij daarboven zou kunnen doen.' Ze draaide zich om naar Jase, die naast haar zat. 'Jij zou even bij hem moeten kijken.'

'Dat ga ik niet doen.' Jase sloeg zijn arm om Teresa's benen.